

i Faderens smukke Læseværelse med Billedbøgerne og den store Jord-Globus. Derfor kaldte Tjenestefolkene dem ogsaa „det smaa Herskab“, mens han selv med et Slags Øgenavn kaldtes „Fruens Dreng“. Hvor havde han ikke ogsaa ofte og bittert følt, at fra Moderens Dødsdag var det, han blev ene og hjemløs i sin Faders Hus!

Han gik saa længe langs med Stranden og fordybede sig i disse Minder, at han ganske glemte baade Tid og Sted. Da han endelig naaede tilbage til Præstegaarden, saa' han til sin Forskrækkelse, at de indbudne Gæster allerede var begyndt at komme, og han maatte skynde sig med sin Omklædning for ikke at møde for sent til Bordet.

Da han et Kvarterstid efter traadte ind i Dagligstuen, hvor hele Selskabet nu var forsamlet, modtoges han af et højst unaadigt Blik fra Provsten, der — iført Kjole og Kalot — gestikulerede midt paa Gulvet i Samtale med et Par ligeledes kjoleklædte Herrer.

Der var samlet godt og vel en Snes Mennesker. Der var Sognets tre Proprietærer, den gamle Skolelærer Mortensen, Dyr læge Aggerbølle og Købmand Villing, alle med Fruer i Silkekjoler. Desuden var der seks Vejlby-Bønder med deres Koner samt den unge Hjælpelærer Johansen. Af Folk